

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

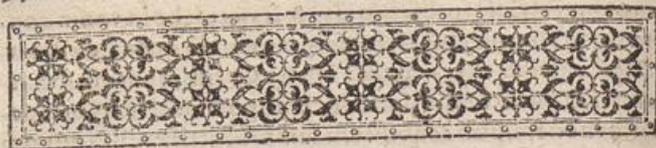
**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

[Liber Quartus.]

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

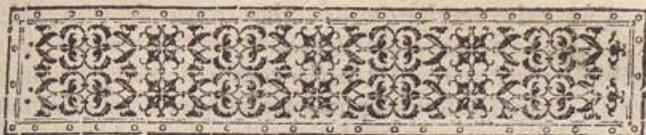

INCIPIT TABVLA TITVLORVM LIB. IV.

- CAP. I. Narratio per modum Prologi.*
 II. *De visione ostensa Presbytero Lippoldo, de transitu S. Othonis Episcopi.*
 III. *De visitatione Fratrum in monte S. Michaelis per S. Ottonem facta.*
 IV. *De transitu p̄j Ottonis.*
 V. *De Imbricone Episcopo Würzburgensi, & eius lamentatione in exequiis S. Ottonis.*
 VI. *De puero infirmo sanato.*
 VII. *De muto sanato.*
 VIII. *De caco sanato.*
 IX. *De puero sanato.*
 X. *De puero & puella.*
 XI. *De homine ferro in gutture sauciato.*
 XII. *Item alia miracula post obitum S. Ottonis secundum ordinem.*
 XIII. *Conclusio operis.*

INCI-

INCIPIT LIBER IV.
DE MIRACVLIS ANTE OBITVM
EIVS DIVINITVS OSTENSIS, ET DE
IPSIVS TRANSITV AC MIRACVLIS POST
felicem eius obitum factis.

Narratio per modum Prologi.

CAPVT PRIMVM.

Sicut priorum, qui vitas, vel etiam miracula sanctorum Patrum scriptis suis fidelium commendauerunt memoriae, diligentiam laudamus: ita in nobis ipsis, qui ea, quae quotidie per frequentiam signorum fieri videmus, per torporē ac desidiam transimus, negligentiam damnamus. Quia igitur vita Sancti ac singularis patroni nostri, pij ac Deo digni Confessoris Ottonis in libello, quem dramatico carmine, vel etiam prosa decurrente, Scholasticus noster HERBORDVS luculentissimē persudauit, plenius conscripta cognoscitur; in quo etiam aliqua miraculorum eius, quae viuens gessit continentur insignia, nos quasi inertes ac rudes alumni laudabilem Praeceptoris nostri deuotionem, longē quidem impari scientia prosequētes, signa, quae post mortem ipsius, Deo cooperante, viuere illum loquuntur; tam à nobis perspecta, quam fidelium relatione collecta, minus inuidiae, plurimum autem charitati, quae hunc laborem nobis iniunxit, intendentes, in vnum compilare, ac posteris commendare aggressi sumus.

*Herbordus
Scholasticus
scripsit vitam
S. Ottonis.*

x 2

Cum

Cum enim præcipuorum fundatorum nostrorum, videlicet HENRICI Imperatoris, ac sanctissimæ KVNIGVNDIS Virginis, eiusdem regni & meriti consortis, miracula clarissimis Ecclesiæ Dei scriptis pomposè satis declarata videamus, veremur, ne ipsorum conscriptoribus pro geminato censu intromissis, nos quasi defides pro non reportato lucro à gaudiis Domini excludamur, scilicet, quem familiæ suæ diuinæ prædestinatione tam fidelem, quàm prudentem constituit dispensatorem meritorum signa sub silentio transeamus.

De visione ostensa Presbytero Lippoldo de transitu S. Ottonis.

CAPVT SECVNDVM.

Vidam ex fratribus nostris religiosus Presbyter Lippoldus nomine, ante quinquennium, dormitionem beatissimi huius Patris in visione tali, Domino reuelante, meruit contemplari. Montem quendam præcelsum, & omni amœnitate iocundum contra Orientem oculos dirigens aspexit: cuius, quidem speciosum cacumen ascendere non potuit, sed deorsum stans, vidit multitudinem copiosam plebis vtriusque sexus & ætatis, ingentia lapidum preciosorum onera super verticem montis magna cum exultatione attrahere, ac suauissimum quoddam melos, quod intelligere non potuit, dulci modulatione concinere.

*Visio Lippoldi
Presbyteri.*

Tunc accedens, vacillante licet gressu, quendam ex eis canicie veneranda conspicuum vocauit; & quæ hæc esset multitudo, vel cur lapides illos in cacumen montis attraherent, inquisiuit. At ille; nos, inquit, sumus, qui eleemosynas & beneficia plurima à pio Ottone percepimus, ideoque domum preciosam ei in supercilio montis huius ædificamus. Cui Lippoldus: *Et quando ait, domus hæc consummabitur?* Ille verò, post quinquennium, inquit, perfecta domo, cum lætitia & exultatione

tione eum hac introducemus. Sed tu caue, ne cuiquam hac ante quinquen-
nij tempus expletum manifestare presumas.

Et his dictis, sublata est visio, quam tempore dormitio-
nis beatissimi Patris nostri, ex ore eiusdem senioris Lippoldi
audiuimus, qui & ipse tunc graui & longiturna decumbebat
ægritudine, nobisque cum lacrymis hæc referebat: & morbo *Obitus Lippol-*
confectus VII. Idus Augusti beato fine requieuit in Do-
mino.

*De uisitatione fratrum in monte S. Michaë-
lis per S. Ottonem facta.*

CAPVT TERTIVM.

Ed ut ad priora redeam, pius Pater noster Otto
post longam reuersus peregrinationem, more suo
nos uisitans, utpote cum quibus cor vnum & ani-
mam habebat, requisit; qui nam ex nobis, eo
absente, viam vniuersæ carnis ingressi essent? Hoc enim sem-
per de qualibet profectioe rediens affectu paterno solebat
inquirere. Tunc autem sanctæ recordationis Adalbertus e-
leemosynarius, verus Dei seruus, & sibi familiarissimus, ad *Adalbertus e-*
Christum, cui mente & corpore indefessam exhibuit seruitu-
tem, migrauerat: cuius transitu vir beatus audito, totus in *leemosynarius.*
lacrymas resolutus, se infelicem clamitabat, quod tam beatæ
animæ ad patriam claritatis æternæ migranti, solenne funeris *S. Otto mortu-*
obsequium exhibere non meruisset: erat namque idem fra-
ter noster Adalbertus, tanto diuini amoris igne succensus, vt *Adalberti la-*
quotidianis atque vberimis lacrymarum fontibus gaudia *crymis profa-*
cælestis Patriæ anhelaret, corpus etiam vigiliis ac ieiuniis cõ-
uenienter attenuaret. *quitur.*

Huic seruo Dei pauperum cura erat delegata, quam tan-
ta humilitatis deuotione agebat, vt ad exemplum Martyrij
monachi, de quo beatus Gregorius refert, propriis humeris *Charitas Adel-*
leprofos baiularet, & tam eos, quam & alios diuersis morbo- *berti in egenos,*
sum *& leprosos.*
S. Greg. Homil.
39. in Euang.

rum generibus pressos, quos videre horrore erat, suis manibus alacriter balneis & lauacris unguentisque foueret, cuius feruori pius Otto congratulatus, omnia alendis inopum turbis, opportuna liberalitate subministrabat. Nec his contentus, etiam per semetipsum, famis tempore, pauperibus seruibat, ut non tam oblatione munerum, quam etiam proprii corporis sudore gratum Deo eleemosynæ sacrificium celebraret.

Multitudine autem innumerabili, præ famis magnitudine, ex omni regione confluente, erant quidam inter eos fortiores, qui debilioribus alimenta violenter manibus extorquentes surripiebant. Quorum clamorem ac ploratum vir beatus non sustinens, prudenter huic negotio occurrit, suisque imperat, ut primum conuenientibus eis, quoslibet corpore valentiores segregatos uno omnes in cœnaculo cōcluderet, donec infirmis ac debilibus victum congruentem suis manibus ministraret: quos statim abire, longiusque de loco secedere iubet, ne sociis de cœnaculo emissis, iterum prædes fiant: tuncque domum ingressus, pauperibus inclusis, largam alimoniam opem exhibebat, præcipiens ne amplius violentiam hanc fratribus suis inferre præsumerent.

Hæc apud suos agebat; extraneis autem, & trans mare positis Christi pauperibus, per fideles nuncios apparatus. Nam per charissimum fratrem nostrum Eberhardum, adhuc in ordine Canonicorum Christo militantem, xenia sua Hierosolymam transmisit, sicut & specialiter cum religiosis quibusque sepulchrum Domini visitantibus agere solebat: sed & pecuniæ maximam quantitatem Hirsaugensibus, aliisque monasteriis longius remotis per fratrem nostrum Suuiggerum famis tempore, dirigebat; ideoque Christi bonus odor in omni loco erat.

*Adelberry Hie-
rosolymam quo
que eleemosy-
nas mittebat.*

*Eiusdem beni-
gnitas in diuer-
sa monasterij.*

De transitu piij Ottonis.

CAPVT QVARTVM.

Hgitur completo cursu præsentis vitæ, in senectute bona, cum iam tempus adesset, vt fidelis dispensator summi Patrisfamilias, in gaudium Domini sui intraret, pius Otto dolore corporis, id est, fluxu sanguinis vehementissimo tactus est, vt velut aurum in camino ægritudinis purgatus, introire mereretur aulam quæ nullam recipit maculam; sed ipse memor scripturæ dicentis quem diligit Dominus, corripit; & in alio loco ipsum Dominum loquentem audiens: *Ego quos amo arguo & castigo*; gratias agebat in infirmitatibus suis, regemque gloriæ in decore suo videre desiderans, exitum suum Deo ac beato Michaëli, sanctoque Ioanni Apostolo, quos speciales sibi patronos elegerat, quotidianis suspiriis attentius commendabat. Tantum verò lumen Ecclesiæ dum infirmando obscurari cœpisset, Christi fidelibus, omni tempore dulcissimo eius affectu & prouisione nutritis inæstimabilem mœroris fletusque caliginem obduxit. Sed pius Pater filiorum lacrymas, quantum poterat, consolando tergebat, tantaque virtute artus morbo fatiscen-
S. Otto incidit in morbum.

tes spiritui seruire cogebat, vt excepta dormitionis suæ die, non lecto decumberet, sed quotidie in sede sua residens, interdum quoque baculo sustentante procedens, psalmis & orationibus vacaret, quodque rarum est, etiam oleo infirmorum non iacendo, sed sedendo perungeretur.
S. Otto extrema oratione inunctus.

Adueniente igitur festiuitate sacratissima Apostolorum Petri & Pauli, cernens diem vocationis instare, Egilbertum Maioris Ecclesiæ Decanum, qui ei in Episcopatu successit, euocat, cui, abstantibus religiosis Abbatibus & Presbyteris, omnia sua commendauit, dicens: hodie natalitius dies est Domini mei Principis Apostolorum Petri; cui, quæso, res à Deo mihi donatas, offerte, vt ipse mihi ianuam regni cœlestis aperire, & cum Collega suo magistro gentium Paulo, me illuc quantocyus dignetur introducere: locum requietionis meæ,
 Mon-

Vocat ad se Decanum maiorem Ecclesiæ

*Commendat ei
montem S. Mi-
chaëlis.*

Montem videlicet patroni mei beati Michaëlis Archangelii, quasi viscera mea fouete, & tam in spiritualibus, quam etiam temporalibus profectui eius in consolationem animæ meæ, omnimodis inuigilate. Scitis enim, quàm tenuis & exiguus, omnique monasticæ religionis vigore destitutus hic locus à me inuentus; & quomodo, cooperante Deo, per ministerium meum, ad tantum spiritualis vitæ cultum profecerit, vt speculum & gemma omnium in hac regione monasteriorum à cunctis censeatur. Præstet Deus, vt nomen hoc inuiolabile vsque ad finem obtineat, cunctisque fidem ei, & reuerentiam seruantibus, pax & benedictio hic & in æternum à Deo recompensetur.

De cætero dilectionem vestram cum vniuerso ouili meo, summo Pastori, qui vos mihi assignare dignatus est, commendo; ipse vos integros mihi reconsignet in requie claritatis æternæ: Et data super eos benedictione, non sine lacrymis paternum amorem testantibus emisit, sumptoque mysterij salutaris viatico, peruigil in orationibus excubabat, vt pulsanti & vocanti Domino cum exultatione aperiret.

Nocte ergò, qua festiuitas S. Pauli Apostoli agebatur, in supremo spiritu constitutus, & iam carne præ mortuus, corde tamen & flagrantissima voluntate diuinis intendebar laudibus, ita vt Clericis matutinale eorum eo officium personantibus, ille eleuaris manibus, sursumque oculis desideranter erectis, ad singulas lectiones, voce, qua poterat, *Deo gratias*, responderet: sicque pius Otto feria sexta, hora diei prima spiritum Deo reddens, beatis sedibus & semper charissimo tandem perfruitur Christo.

Et iam fama volans tanti prænumcia luctus non solum vicina, sed & remotiora quæque monasteria iugiter ab eo necessariis vitæ adminiculis sustentata, inæstimabili percussit mœstitia. Nec immeritò. Ostendit enim Dominus populo suo dura, potauit eum vino compunctionis, & inebriauit absinthio, cum patrem desiderantissimum sustulit, cuius defensione & eleemosynarum virtute Pax Ecclesiæ, tanto tempore, nobiliter florebat, sub quo monasticæ religionis perfectio noua de die in diem incrementa capiebat.

*Obitus S. O-
thonis.*

*Psalm 59.
Threuer. 3.*

In

In quo deinceps patrono tam solidum erit pauperū Christi solatium? Qui iure cum Apostolo aiebat: *quis infirmatur, & ego non infirmor? qui scandalizatur, & ego non yrro?* Quis ad eum 2. Corinib. 12. tristis venit, & non gaudens abscessit? Quis opem eius in tribulatione sua expetiit, & non impetrauit? Meritò itaq; transitum eius Ecclesia flebat, cuius vitā tantopere gaudebat; sed fides resurrectionis flere prohibet, gemitum verò affectus extorquet. Etenim tam sancta est de illius gloria exultatio, quam pius de transitu luctus. Ignoscendum est flentibus, gratulandum gaudentibus, quia pium est gaudere Ottonem: & pium est, flere Ottonem, dum vnusquisque & sibi præstat, vt doleat; & illi debet vt gaudeat.

Venerabile corpus eius à religiosis viris curatum, & aromaticis conditum per singula monasteria est deportatum, illicque vigiliarum excubiis ac Missarum solenniis honoratum: ad extremum in montem S. Michaëlis Archangeli, specialis patroni sui, defertur; ibique in Ecclesia, quam ipse vetustate collapsam in maiorem statum à fundamentis reedificauerat, debito cum honore excipitur. Exequia pro S. Othone.

Illic verò, in obsequium funeris, credi non potest, quanta Concurfus ad exequias. hominum multitudo confluerit. Tota obviam corpori civitas fuit; cuncti ex agris atque vicis, multi que ex aliis urbibus & regionibus affuerunt. O quantus luctus omnium, quanta præcipuè mœrentium lamenta monachorum & pauperum Christi; qui velut pulli sub alis piissimi Patris securi tãto tempore quieverant, seque tam desiderabili nutritoris sui præsentia fraudari, ac defensione nudari cernebant; quodque sine gemitu referre non possumus; cum sacerdotes religiosi corpus sacrum, choro S. Michaëlis inferrent humandum, vbi ad limen interius ventum est, præcentor antiphonam, *Domine suscipe me;* imposuit; tantus subito ploratus omnium exortus est, vt ipsi etiam funeris baiuli nimio fletu concussi cum pheretro subsiderent, ac pœnè terræ procumberent.

§

y

De

De Imbricone Episcopo Herbipolensi, &
eius lamentatione in exequiis
S. Ottonis.

CAPVT QVINTVM.

SVperuenit quoque sacræ semper memoriæ Imbrico Herbipolensis Episcopus, vir clarus & prudens tam eloquij venustate, quàm ingenio & sapientiâ præpollens. Superuenit, inquam, amicus ad amici exequias inuitas, & dolenti & ardentissimè flenti Ecclesiæ lugendo ipse ac dolendo luctum auxit & dolorem. Iam enim per totum triduum dormitionis eius dilecti corporis gleba per omnes Ecclesias circumlata, iugi sacrificio, indefessisque orationibus, & multis eleemosynarum largitionibus beata eius anima Deo dicata & commendata fuerat ab omnibus.

Corpus S. Ottonis per omnes Ecclesias circumlatum.

Quarta igitur die, ubi ad locum ventum est tumuli, Episcopus commendationem celebravit, atque inter Missarum solennia, quæ pro dilecti Patris & amici anima multa intentione deuotus agebat, ad mœrentem & lugentem conuersus multitudinem, breuem quidem, sed gratia ac dulcedinis plenum intulit sermonem, ita dicens:

Sermo funebris B. Imbriconis Episcopi Herbipolens. Exstat in edit. Canis. lib. 3. cap. 47.

Et quid fiet? quiderit consilij? Mortua est Martha; ecce ubi iacet. Quis, rogo, venientem Dominum IESUM in hoc castello amodò suscipiet? Equidem defuncta est Martha, qua illum suscipere consuevit. defuncta est hospita Domini IESU Christi, qua venienti hospitium præbuit, sedem posuit, mensam aperuit, necessaria omnia benignè ac liberaliter ministravit. Defuncta est, inquam, non solum ministra & hospita Christi, sed minister & hospes, sed susceptor omnium Christianorum. Et quis stabit in loco sancto eius? quis nobis vicem ministerij huius implebit? quis, rogo, aget pro eo, qua iste age-
re con-

reconsuevit? Omnibus gradibus, omnibus ordinibus, omnibus personis Ecclesia, vita eius utilis fuit. Ecce defunctus est ut verè dicam seruus seruorum Dei. Quid facietis monachi? quid facietis Clerici? Quid facietis pauperes & mendici? quis vobis restituet matrem vestram? Vbi amodò illa materna vbera, vbi maternos affectus quaretis? sed querere ubiq; potestis; vobis denuncio, nusquam inuenietis. Sui temporis seculo, confidenter dico, hunc solum, hunc unum tanta misericordia virum habuerunt.

Ut enim de aliis virtutibus eius taceam, quae plurima fuerunt, & clara; in misericordia & misericordia operibus tantus erat, ut nullum penitus ex omnibus mihi notis ei ausim adaequare. Sed quid? Doleo vicem miserorum, doleo vicem eorum, qui in suis miseris ad hunc misericordem fugere consueuerant. Doleo, ut verum fatear, vicem meimetipsum: ut enim ita dicam, me miseret mei, meritoq; mærore conturbor. Multum enim praesidij, multum consolationis in hoc amico perdidit. Hic enim in ciuitate ipsa commodus, societate & amicitia opportunus, magnum mihi praesidium fuit. Cum hoc fiducialiter omnes curas meas, omnia negotia mea, seu consilia penitiora communicare solebam. Hic mihi, ut breuiter dixerim, in omnibus opportunitatibus meis maximus subleuator fuit. sed de me quid dico? Nam mei nominis Ordo vniuersus, videlicet Ordo Pontificalis, hoc adempto, compar merito lugebit. Hic nobis gemma, hic decus, hic splendor fuit. Conuentus nostros in Concilijs siue Curijs virtutum suarum radius collustrauit. In hoc, ut ita dicam, quasi viuenti libro, quomodo nobis viuendum; vel, quid agendum esset, conspiciere potuimus. Sancta enim exempla, sancta actiones magis erudiunt, quam verba. Sed doctrina haec, ô dolor, modò rara est in terris. Omnes enim pænè, quot quot sumus, eloquio magis, quam opere proximos edificare studemus, sed iste, docuit verbo, docuit exemplo: dixit & fecit.

y 2 Talem

Virtutes S. Othonis.

Talem ergò lucernam de medio nostri ablatam, aqua mente ferre poterimus? Sed vado ad altiores. Huius enim intuitum & tu, ò Romane Pontifex sanctæ matris Ecclesia senties: & tu regnator Orbis rex Alemania Imperator Romanorum Auguste; casum quoque huius experieris. Ambo permaximi, magna clade multati estis. Magnus enim Ahod ille ambidexter vobis occubuit; occubuit ille, qui utraque manu pro dextera utebatur Israëlitica gētis ductor egregius: Occubuit, inquam, ille, qui potens erat & industrius, & prona voluntate reddere Cesari, qua Cesaris sunt, & Deo, qua Dei. Non tibi, ò Imperialis maiestas, non tibi citò consurget alia columna, cui tam fiducialiter inniti queas. Hic te quidem non solum diuitiis, & prudentia seculari, sed quod maius est, meritis ac sanctitate suffulsi, sanctitate, inquam, & virtutum meritis, Imperatorem pariter & Imperium subleuauit. Iustitia enim & sanctitas in dextra eius. Non parua res acta est: non parua hæc mutatio in Ecclesia Dei: non ergò leuiter ferenda est talis viri ablatio. Vbi amodò tale ingenium, talem prudentiam, talem inueniemus bonitatem?

Matth. 22.

Sed redeamus ad monachos, redeamus ad populum spiritualem; detrimenta illorum, lamenta nobis facient. Quid fiet de illis? Quid fiet de monachis & pauperibus, qui ad has manus spectare consueuerant? Lugetis video, & fletis Ottonem vestrum, & certè non immeritò. Vobis enim ille occubuit, vobis ablatus est. Vos enim, ò monachi, specialiter populus pascuæ eius, & oves manus eius. Hic profectò erat, qui de abundantia diuitum huius mundi vestram inopiam supplere sollicitus fuit. Hic magno auctoritatis exemplo gloriari solebat dicens: spoliavit Aegyptios, ditauit Hebraeos. Nam re verè sanctè & religiosè multa à secularibus extorsit: sancta & religiosa fraude, ut ita dicam; diuites circumueniebat, ut elemosinas facerent quandoq; non cogitatas; argumentosus enim

erat

erat in lucris diuinis. Nam & manus Domini cum eo erat. LUC. 1.
 O quàm multos diuites cum omnibus diuitiis suis ad spiritua-
 lem vitam traiecit? Quidquid personarum, quidquid rerum
 vel opum seculo auferre potuit, Deo coaptauit, pietatis ac mi-
 sericordia obtentu. Sed, quid multis? Misericordia eius su-
 per omnia opera eius. Misericordia Dei ante oculos eius sem-
 per fuit.

Orate ergò dilectissimi fratres, orate attentius, ut & ipse
 hodie misericordiam consequatur. Orate, ut illa beatissima a-
 nima, quam credidit, quam sperauit, quam dilexit, re ipsa Dei
 misericordiam hodie percipiat. Equidem non surdis auribus
 illud Euangelium accepit: beati misericordes, quoniam ipsi Matth. 5.
 misericordiam consequentur. Et, estote misericordes, sicut & LUC. 6.
 Pater uester misericors est. Nullus autem misericors esse po-
 test, qui humilis non fuerit. Omnis ergò misericors, etiam hu-
 milis est. Vnde, benè inferre possumus, quod veram & coram
 Deo probatā humilitatem habuit spiritus eius, qui tanta mi-
 sericordia fuit.

Interuentu ergò Dei genitricis *MARIAE*, cui semper
 deuotus exstitit; interuentu *B. Michaëlis Archangeli*, cuius
 Ecclesie reparator & sublimator hodie conspicitur, quem pa-
 tronum & seruatore, & corpori & anima sua delegit; in-
 teruentu omnium beatorum spirituum spiritus eius diuinam
 misericordiam consequatur: ipsorum, inquam, atque omnium
 sanctorum suorum, si vsquam, sicut est humana fragilitatis,
 tanta eius opera, tanta ipsius miserationes & benefacta, hu-
 mana laude, vel humana laudis intentione titillata sunt, vel
 maculata; (Nihil enim satis purum coram summo Iu-
 dice:) Rogate, queso, rogate attentius; oremus omnes pari-
 ter, ut hoc abolere, hoc tollere dignetur ipse, qui tollit peccata
 mundi *Agnus Dei, Dominus noster Iesus Christus: qui cum*
Patre & Spiritu sancto viuit in secula seculorum.

*Quis motus
concionem Im-
briconis consu-
catus fuerat.*

Quanta verò vociferatione, quanto mugitu, quantis affectibus & lacrymis omnes Amen responderunt, dici non potest. Sic ergò finita Missa in loco, vbi cernitur, in Ecclesia B. Michaëlis, Comitibus, Marchionibus, seu aliis quibuslibet nobilibus pheretrum eius certatim gestantibus, Sarcophagum leuantibus, seu alia, quæ ibi necessaria erant, more operariorum, suis manibus deuotissimè peragentibus, corpus eius tumulatum est anno Dominicæ incarnationis Millesimo, centesimo, tricesimo nono, tertio Cal. Iulii feliciter. *

** Anno atatis
sue 70. Episco-
patus 37. Et ait
Hoffmannus in
Annal. Bam-
berg.*

Et ne quid de exuuiis vigilantissimi Pastoris deuoto gregi deesset, etiam intestina eius, dum aromatibus condirentur, excisa, & in vnam missa, in medio Capellæ Dei genitricis MARIÆ terræ mandata, & rotundo lapide signata sunt: vt, dum fratres ad celebranda diuinæ seruitutis munia illuc nocte diçque accurrunt, dilecti Patris memoriam præ oculis habeant, & beatissimam eius animam assiduis precibus in alta celorum sustollant.

Imbrico autem beatæ memoriæ Antistes post depositionem pij Othonis, miro affectu Montem S. Michaëlis excolere non desit: qui etiam cum suspiriis intimæ compunctionis attestari solebat, nunquam se tantam exequiarum gloriam vidisse, beatumque populum Babebergensem prædicabat, qui reuera euidentibus rerum indiciis in transitu pastoris sui approbassent, quàm flagrantissimo amore viuenti iugiter inhæsisent.

Depuero infirmo sanato.

CAPVT SEXTVM.

O tempore puer quidam decennis, nomine Otto, in loco Babebergensi, dudum à parentibus studiis liberalibus traditus, graui ægritudine pressus decumbebat: iamque per triduum morienti simillimus, absque motu & voce remanserat: Sed & religiosi fratres nostri Burkardus, Godescalcus, & Albero à matre eius euocati descenderant, vt debitum funeris officium puero migranti peragerent.

Mater

Mater autem, Osterhildis nomine, quæ iam vnici filij cruciatum videre non poterat, fide ardentissima Montem S. Michaëlis adscendens : Sepulchrum pij Ottonis adiit; ibique lacrymis vbertim profusis, huiusmodi precem emisit: *O serue Dei viui, ô Pater piissime pauperum Christi, succurre infelicitati meæ, quæ iam per triduum vnico orbatâ sum filio; & si vnquam viscera compassionis habuisti, nunc quoque miserere calamitati meæ, tuo quoque interuentu obtine, vt puer, aut vita quantoçyus restituatur, aut celeri fine, si ita necesse est, subtrahatur: ne tam diutino cruciatu dolorem non ferendum visceribus meis ingerat; vt per hoc accepta Deo pietatis tue opera cognoscam. Nec mora, vbi domum rediit, filium, quem in supremo spiritu reliquerat, sanum & loquentem, cunctosque præ gaudio stentes iauenit. Et cadens in faciem ex omnibus cordis medullis gratias agebat dicens: Nunc cognosco, serue Dei fidelissime, qualem inueneris gratiam in conspectu eius; quem semper misericordia operibus honorare solebas: quia vnicum filium ab ipsis faucibus mortis erutum pia intercessione mihi reddidisti sanum.*

Precatio matris ad S. Ottonem pro salute filij.

Exauditur oratio matris.

Quod factum memorabile, dum bono pastori Egilberto; successori Patris nostri, relatum fuisset, non modico exhilaratus est gaudio; positisque genibus, Deo gratias agens, felicem S. Michaëlis montem pronunciauit, qui tam preciosum in sinu suo meruit collocare thesaurum. Mater verò pueri tirocinio Christi eum delegauit, & pro amore pij Ottonis, non alii, quam fratribus ad memoriam eius diu noctuque excubantibus illum sociari passa est: qui etiam in schola Christi educatus, strenuæ nobilitatis adolescens probitate morum, Deo & hominibus acceptabilis factus est.

Egilbertus successor S. Ottonis.

* *
*

De

De muto sanato.

CAPVT SEPTIMVM.

Setting im
Riesi.

Miraculum in
Eucharistia
Augusta Vin-
delicorum.

Vidam mutus de Ottinga, Rhætienſi vico, Henricus: (Nam id nomen in baptiſmo ſibi fuiſſe im- poſitum, ſcripto monſtrabat) dum loca diuerſa & Memorias ſanctorum pererraret, Auguſtam, vbi nouum ſignum Dominus in re ſui Sacramenti mundo declarauit, inter globos concurrentium venit, vbi, vt ad ciuitatem Babebergenſium pergere deberet, ad ſepulchrum S. Ottonis, per viſionem, admonitus eſt. Die igitur tertio, hora diei nona, cum multis aliis, qui non illum iuiſſe, ſed quaſi peruolaſſe tanti itineris diſtentionem conteſtabantur, aduenit. Cum verò dextro brachio ipſius Confefſoris Chriſti, os eius tactum eſt, ſubito ſudore faciem totus perſuſus, in tantum, vt etiam capillos deſluere videres: primam vocem, balbutientis more, formare, & Domini ac Sancti nomen Confefſoris, extenſis ad cælum manibus, inuocare cepit. Deinde aqua refocillatus (nam & laſitudine & multitudine compreſſus erat) cunctis adſtantibus, ſolutionis ſuæ cauſam clarè expoſuit. quibũſdam etiam fratribus, à quibus aliquando apud nos integumenta acceperat, quos illic adſtantes videbat, gratias egit. Quis ſe à diuinis laudibus, quis à lacrymis contineret? Facta ergò votiua ſignorum compulſatione, fit communis diuerſi ſexus innumerabilis concurſus, vna vox omnium, laudabilem virum concinentium, cuius meritis ab omni clade liberantur, qui ex toto corde quaerunt illum.

De

De cæco sanato.

CAPVT OCTAVVM.

DE regali pago, qui Vlma nuncupatur, cæcus quidam inter manus suorū, sanitatis gratia, ad memoriam pij Confessoris adductus est; vbi, dum non semel neq; bis, sed sæpenumero pro sui illuminatione precibus instaret; de die in diem, caligine oculorū recedente, lumen, quod à Domino postulabat, fidelis ad stipulatione suffragatoris, quod longa sibi ætas subtraxerat, recepit: & qui alieno ductu aduenerat, proprio innisus gressu, aliorum se ductorem, ad eum, qui fecit misericordiam in illum, constanter fore promittebat.

*Cæcus Vlmenſis
viſum recipit*

De puero sanato.

CAPVT NONVM.

PER quidam de villa Olocniza Vvezzelinus, lethali morbo inualeſcente, omni membrorum officio deſtitutus fuit; ita vt & viſu, & vſu linguæ quoque priuaretur. Quem Pater ipſius Lipoldus & mater, * parentibus & amicis, quos idem tenebat affectus, diuino inuocato nomine, beato Ottoni, ſi per eius ſancti merita ſibi incolumis redderetur, offerendum cum oblationibus, deuotauerunt. Mirum dictu, ad obligationem voti, nulla cæleſtis medicinz mora fuit. Nam paruus incipiens riſu cognoscere matrem, patrem aspiciens, quod vouiſtis, ait, pro me, reddite, & me ad ſepulcrum S. Ottonis, qui mihi ſalutem obtinuit, citius perducite. Qui tam ſubita ſanitati congaudentes, abſque omni retractatione puerum in humeris leuantes, & vt deuouerant, ad memoriam ſancti Patris illæ ſum offerentes, omnibus, quanta ſibi Dominus per ſuum ſanctum Confefſorem feciſſet, fideliter expoſuerunt.

**parentes &
amici.*

z De

De puero & puella.

CAPVT X.

Num in duobus miraculum per omnipotentis Dei famulum laudabile factum in puella duodenni, quæ prior matrem comitata ad nos vsque peruenit; & in puero, vt computabatur septenni, qui paternis humeris allatus, sequens, è diuerso venit, operæ precium * *in ferrea.* inserendum videtur, sed non sine scrupulo, dum quosdam sanctis, per quos Deus nostris temporibus, quæ & in antiquis quoque operatur, detrahere confundimur, quasi & ipsi infirmiores fuerint in hac parte. Vna enim voce sub terribili maiestatis diuinæ contestatione, & sanctorum inuocatione mater sibi filiam, Pater vnicum, mortis dolore subtractum fuisse; illa, tactis reliquiis beati Othonis; ille verò, pro puero censum in quinque denariis offerens, super sepulchrum, nulla spe, vt à quibusdam imponitur, obsecrationis, mortuos suos de resurrectione, se, fidei suorum testimonio confirmabant accepisse. Nos autem non derogationi, sed diuinæ operationi locum dantes, diuino iudicio istud relinquimus. Siue enim semiuiuis vitam reparare, siue defunctis animas reddere, diuinæ Virtutis est.

De homine ferro in gutture sauciato.

CAPVT XI.

Afu accidit, vt quidam conciuem suum ferro in gutture sauciaret, ac, defluente sanguine, per totam noctem & diem semiuiuum relinqueret; cumque cibum, vel potum sibi infusum per ipsum meatum vulneris eiceret, & iam desperaretur, mater dolore filij intrinsecus tacta: Hunc tibi miseratori omnium benignissimo, beate, ait, Otto, oblaturum deuouco, si eum sanum & incolumem

colorem per tua sancta merita recipere meruero; mox mirum in modum sanguinis ille riuus stetit; vulnus constrictum, cicatrice obductum est; puer conualuit; viam ad sancti sepulchrum cum matre aggressus est. Vbi verò filia, quæ terminum Thuringiæ facit, emensa est, ille laboris & doloris (nam exsanguis erat) magnitudine, terræ affusus deficere cœpit. Tunc mater, amicis illum ad propria renocare suadentibus, mœrore confecta; *hinc, non regrediar: Sed quo proposui etiam exanime corpus, ait, prosequar.* Ad hanc vocem, veluti inuisibili quadam subleuaretur dextra, homo surrexit, & iter, quod cœperat, non sine admiratione multorum, incunstanter perfecit, veniensque coram sepulchro viri Dei, omnibus curationis illius testis sui ipsa cicatrix fuit.

Alia miracula post obitum S. Ottonis facta.

CAPVT XII.

A Pud Thuringiæ castrum tam antiquitate, quam munitione famosissimum; cui *Erburda* nomen est; quidam ex equestri ordine paterfamilias, tanto coxarum dolore torquebatur, vt vim interni doloris magnitudine vix explicare posset continui laboris; cumque remotioris secreta cubiculi, quietis gratia, expeteret, vocem cuiusdam audiuit, quæ eum cum voto ad tumbarum viri Dei venire admonuit. Ille, vbi vouit, cœlestis votum medicina secuta est. nam omnis, quo vexabatur, dolor, recessit; & eos, quos prius cruciatibus suis tristes reliquerat, versa vice, de recepta sospitate secum gaudere, & ipse gaudebat. Mox itinere arrepto, ad sepulchrum sui curatoris peruenit; vbi multos curationis suæ testes, qui iam illum, fama volante, præueniant, inuenit.

℥ 2 Ftem

Item aliud miraculum.

Ver quidam de vicina parochia Etzelkirchen ita longa ægritudinis molestiâ contractus erat, vt genibus, neruorum contractione, pectusculo concretis, neque à lecto surgere, neque ad ali- quod opus naturæ sine alterius auxilio se posset erigere. Hic ad memoriam beati Viri à parentibus circa festum S. Michaë- lis delatus, inter Missarum solennia, multis, ex more, festiuita- tis gratiâ, confluentibus, vbi tumbam tetigit, cum subito fra- gore membrorum, omni compage artuum, qua ligabatur so- lutus est: ita incessum, & aliorum officia membrorum ex in- tegro recipiens, in Abbatis obsequio, in monumentum suæ curationis in popinarum ad vsq; deseruit officio.

Item aliud miraculum.

Neque hoc prætereundum puto, quod in eadem ciuitate celebre factum multorum memoria ha- betur. Paupercula quædam, dum media hyeme, circa noctem, hospitium passim quæreret, & nul- lus petenti pateret introitus; iuxta Ecclesiam S. Martini, sub pheretro, cum infante masculino se proiecit; vbi vi algoris ex- stincta est. Diuinâ autem providentiâ, ciuis quidam, cuius vxor eâdem nocte defuncta est, dum ad exequias pararet phe- retum, leuauit, mortuam reperit, sed infantem ad vbera ma- ternâ miserabiliter pendentem semiuiuum inuenit. Ille, hu- manum casum miseratus, cadauer loculo imponens cum v- xore sua sepeliuit, & paruulum ipsum, quasi adoptiuum pro remedio defunctæ coniugis educauit. Piæ autem voluntati diuinæ pietas cooperatâ est.

Nam idem puer ætate accrescens, maturitate sensus pue- riles annos excessit; vt quamuis claudus, & pænè omni mem- brorum ordine distortus, ita prouidus esset & circumspectus, vt Dominus domus vbicunque negotia acturus exisset, de prouidentia ipsius ac fide, maneret indubius. Dominica igitur

rum Pafsionis, dum omnes, vt obseruantia dierum illorum exposcit, ad Missarum solennia effluxissent; focaria, quæ præparandis cibis sola domi remanserat; insultare seruulo cœpit. *Quid, inquit, miselle, acturus eris, si Dominus tuus excesserit, de te, quid putas, erit?* Ille ex alto suspiria trahens, *nescio, ait; sed Deus sancti Ottoni adiuuet me.*

Mirum dictu; adhuc nomen Ottonis erat in ore, cum subito, toto corpore prostratus, quasi manu quadam inuisibili perlibutus, naturalem formam quam ortus negauerat, accepit, se ipsum miratus, gressum attentauit, brachia & manus extendit, & cum in nullo se impeditu sentiret, ad Ecclesiam beati Martini peruolat, Domino suo se ostentat: Omnes clamorem cum laudibus pro miraculo in se facto ad cœlum leuare excitat. Sequenti die, exhortatione ac præcepto sacerdotum, ab utroque sexu diuersæ ætatis Cruces leuantur, Mons S. Michaëlis, Mons ille Deo placitus ascenditur, vbi, præcedente ipso curato, summa cum gratulatione laus & gloria Deo refertur.

Item aliud miraculum.

Res, quam dicturus sum, apud nobilissimum castrum Duringæ gloriosè celebrata, fama vbique percurrente, pœnè vt facta, ad nos delata fuit.

Materfamilias eiusdè castri tam virtute, quam nobilitate famosissima filium sororis suæ, qui matri ita vt vnicus, ita & amantissimus erat, vnicè nutrebat; quam tota familia vt solam spem posteritatis & hæredem omnium affectuosissimè diligebat. Clypeus auratis laminis & clavis affixus parieti fuit. Paruulus autem iuxta morem suæ ætatis, vni clauorum, qui sibi fulgentior videbatur, totis alludendo manibus, euellere attentauit; quem, vbi à seruulo, à quo in vlnis portabatur, flendo, vt pueri omnia extorquere solent, accipit, diu in eo ludens, ori immisit. Qui ita fortiter gutturi eius infixus est, vt nulla arte vel ingenio extrahi posset. Infantem

pallefcere, oculos miserabiliter torquere, manibus & pedibus palpitare, dolor videre fuit. Concurrunt familia; domus tota in fletum ducitur, clamor luctuosus attollitur, paruulus iam desperatus super limen Ecclefiæ solus componitur.

Inter hos luctus Marchio; qui tunc fortè aderat, anhelus accurrens, omnes ad inuocationem sanctiffimi Othonis fideliter exhortari cœpit. Incredibilia fortè, sed Deo non impossibilia dicturus sum. Ad nomen beati viri claus ille cum multo sanguine dehiante ore pueri prolapsus est; & omnium vna vox antè tristis, nunc in gaudium mutata, & lætitiâ, Saluatoris laudabat clementiam. Hoc ab ipsa matrona, dum ad nos cum multa turba venisset, ita factum esse, cognouimus. In huius comitatu ille puer cum Patre aduenit, in quo triduanus fluxus sanguinis per inuocationem S. Othonis, vt præfatum est, constrictus fuit.

Item aliud miraculum.

IN monasterio virorum Dei Lanckhemensi contractus quidam de mensa Abbatis stipendia accipiebat. Iste fama beati Othonis vbique peruolante, ad ciuitatem Babebergensem reptando non sine graui labore, magno tamen desiderio & spe sanitatis peruenit: Vbi ab honestioribus Ecclesiæ illius Canonicis collectus, aliquandiu demoratus est. Quadam autem die, cum aliis multis, quos eadem opinio sanctitatis & gratia sanitarum è diuerso contraxerat, Montem beati Archangeli ascendens, ad sepulcrum viri Dei suffragia ipsius, vocibus, quibus poterat, cum lacrymis prolixus postulabat. Vbi verò ad Missarum solennia ventum est, dextera sancti viri contracta sibi membra perliniri fiducialiter expetiit: qua tactus, mutatione dextere excelsi; solo prostratus, terribili fragore, vinculis neruorum solutis, cum magno stupore & admiratione omnium erectus super pedes suos stetit erectus.

Con.

Conclusio operis totius.

Vnt & alia multa beati Praefulis gesta, quæ scripto comprehendendi non possunt; sed ab illo comprehensa & dinumerata sunt, qui & hic bonorum eius operam aspirator, & illic fidelis dinoscitur remunerator: qui etiam non sine causa gloriosissimum eius transitum in festiuitate S. Pauli Apostoli disposuit, sed, ut cunctorum sapientum iudicio definitum est; quia beatus ille senectutem suam in Apostolatu remotissimarum gentium pro amore Dei fatigare non dubitauit, etiam laboris sui præmium in eius solenni natalitio, quæ propriè Magister & Prædicator est gentium, percipere meruit. Dignum enim erat, ut, sicut Doctorem gentium specialius præ cæteris imitari studuit, ita etiam vnum & parem cum eo habeat natalem.

Gaudeat ergo Babebergensis Ecclesia tanti pastoris auctoritate illustrata; latentur monachorum cateruæ singularis huius patroni vigilantia, ad tantum religionis culmen prouecta. Exultet præcipuè mons Archangeli Michaëlis tam preciosi corporis sepultura dedicatus, & ex membris eius, tanquam margaritis ornatus. Iubilet etiam in læticia cantans canticum nouum Apostolo suo omnis Pomerania; quia, ipsius gratiæ adscribitur, quod illorum Ecclesia noua semper sobole fecundatur. Impletum est in eo, quod electis veritas repromittit dicens: *Fortitudinem gentium comedetis, & in gloria eorum super-* *Isa. 61.*
bietis: & quod propter hoc, in terra sua duplicia possidebunt: læticia sempiterna erit eis. Terra enim electorum est propriè terra viuentium; vbi beatus ille duplicia possidebit, quia non solum pro commisso sibi talento in Babebergensi Ecclesia duplicato, sed etiam pro alia, quam de gentibus Christo acquisiuit sponsa, reposita est ei corona iustitiæ. Nam cum Petrus Iudæam, Paulus Græciam, Andreas Achaiam, Ioannes Asiam, Thomas Indiam, Gregorius Angliam, cæteri que Dominici gregis arietes singuli suos æterno iudici reportabunt manipulos, Otto etiam inter eos Pomeraniam gaudens adducet, & cum Præposito Paradisi Michaële, cui viuens specialius seruire non desit,

&

*Apostrophe ad
Ecclesiam Bā-
bergensem.*

Isa. 61.

& corpore etiam moriens adherere maluit, in tabernaculo Dei iugiter habitabit. Sciens enim, quia paradifum intrare non poterit, qui Præpositum eius Michaëlem placatum non habuerit, tanta se ei deuotione, & corpore & animo per omnia studuit applicare, vt literis etiam ad Apostolicum Innocentium missis, locum sepulturæ suæ in Basilica S. Michaëlis auctoritate eius firmaret; ne scilicet Canonici Maioris Ecclesiæ tam preciosum huic Monti violenter abriperent thesaurum.

Ecce quod concupiuit, iam videt; quod sperauit, tenet; illi est iunctus in caelis, quem tora mente dilexit in terris; cum quo assidua intercessione alumnis suis patrocinari dignetur, vt eum subsequi ad patriam claritatis æternæ valeamus, præstante Domino nostro IESU Christo, qui viuit & regnat Deus per omnia secula seculorum, Amen.

In codice manuscripto subiiciuntur ista:

Explicit liber quartus & ultimus de obitu & miraculis sanctissimi & piissimi Othonis Babebergensis Episcopi Pomeranorumque Apostoli, Anno Domini Millesimo quadringentesimo nonagesimo nono, ipsa die Barnabæ Apostoli.

SER-